

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ . . . δρ. 8,—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
 Ἀἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Νομβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 50

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ [ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS]

Β'. (Συνέχεια).

Ποσάκις ἡ Μαριέττα, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν ἐμίχλην, βρεγμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, χιονισμένη, παγωμένη, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν κακὴν ὑποδοχὴν ποῦ τῆς ἔκαμναν εἰς πολλὰ σπίτια, δὲν θὰ ἐγύριζεν ὀπίσω, ἐὰν ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἀδελφοῦλης τῆς πεινᾷ δὲν τὴν ἐνεθάρρυνε νὰ ἐξακολουθήσῃ!..

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ἐπίσης, ἀντὶ νὰ παραπονηθῇ διὰ τὴν μόνωσίν του καὶ διὰ τὸ πόδι του, — τὸ ὁποῖον ὅμως τοῦ ἐπονόυσε πολὺ, — ποσάκις δὲν εὗρισκε μὲ κόπον ἐν μειδιάμα, διὰ νὰ ὑποδεχθῇ μὲ αὐτὸ τὴν Μαριέτταν του καὶ νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἀγάπην του!..

Ὁ χειμὼν, ὁ τραχὺς καὶ ἀτελεύτητος χειμὼν, ἐπέρασε. Χωρὶς τὴν ζεστὴν σούπαν, τὴν ὁποῖαν τοῖς ἐμαγεύειρεν ἡ κυρὰ-Φροσύνη μὲ τὰ ξεροκόμματα ποῦ ἔφερναν ἡ μικρά, τὰ δυστυχῆ παιδιὰ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνθέξουν.

Ἡ ἀνοιξίς, τὸ πλήρες ἐλπίδος μειδιάμα, τὸ ὁποῖον στέλλει ὁ Θεὸς εἰς ὅλα του τὰ πλάσματα, ἐπιτέλους ἦλθεν. Εὗρε τὸν Ἀνδρῆκον πλέον ἀδύνατον καὶ τὴν Μαριέτταν κάπως πλέον κουρασμένην, ἀλλὰ μὲ τὴν γλυκύν τῆς ἡλιον, ἐπισκεπτόμενον καθημέραν τὴν τρώγλην, ἐπανεφέρειν εἰς τὴν καρδίαν των τὴν χαράν.

Οἱ μεγάλοι σταθμοί, τοὺς ὁποῖους ἔκαμναν ἡ Μαριέττα πρὸ τῶν οἰκιῶν, τώρα τῇ ἦσαν ὀλιγώτερον ἐπίπονοι. Οἱ θυρωροί, μὴ φοβούμενοι πλέον

τὸ ψῦχος, ἀνοιγαν εὐκολώτερον τὰς θύρας εἰς τὸ πρῶτον δειλὸν κτύπημα τοῦ κώδωνος καὶ ἡ μικρὰ ζητιὰνα σπανίως τώρα ἐπέστρεφε μὲ ἄδεια χέρια.

Ἐπειτα, ἐκτὸς τοῦ προΐοντος τῆς ἐπατείας, εὗρισκε πάντοτε καὶ κάτι ἄλλο νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀδελφὸν τῆς. Πότε κανέν ἄνθος, πεσμένον ἀπὸ τὸ κάνιστρον καμμιᾶς ἀνθοπώλιδος, πότε καμμιάν μεγάλην χρωματιστὴν εἰκόνα, ποῦ τῆς ἐχάριζε κανέναν ἐφημεριδοπώλην, πότε κανέν στιλπνὸν κογχύλιον, ποῦ ἐπετοῦσε κανέναν ψαράν, πότε κανέν σπασμένον παιγνίδι, ποῦ τὸ ἐγκατέλειπεν ὁ εὐτυχὴς ιδιοκτήτης του. Ὅτι ἡμπορεῖσε

νὰ διασκεδάσῃ τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, ἦτο καλὸν διὰ τὴν τρυφερὰν ἀδελφοῦλαν.

— Ἄν τῶρρες, τί σοῦ φέρνω σήμερα, Ἀνδρῆκε; τοῦ ἐφώνασε μίαν ἡμέραν ἡ Μαριέττα συγκεκνημένη καὶ κρατοῦσα τὴν θύραν ὀπίσω τῆς.

— Ποῦ νὰ τὸ βρῶ!.. ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρῆκος ὅθ' εἶνε ὅμως κάτι τι ὠραῖο, ἔ;

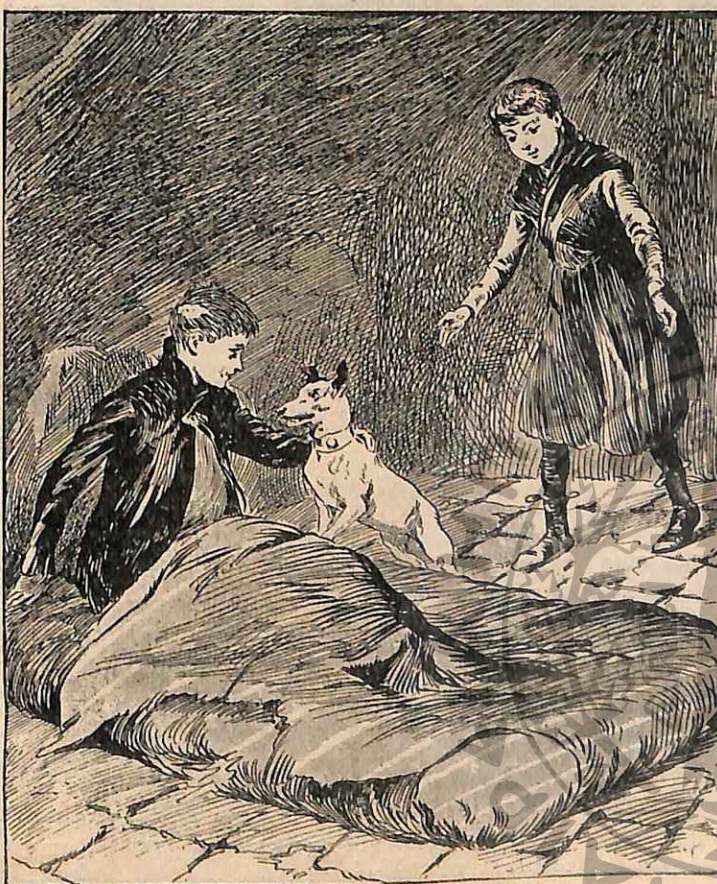
— Ὁραῖο; ἔξοχο, θαυμάσιο!.. Καὶ θὰ σοῦ ἀρέσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Φασουλή!

— Ἀδύνατο! ἐδεβαίωσεν ὁ μικρὸς, τὸν ὁποῖον ἡ ζωηρὰ περιέργεια ἀνέσῃ-κωσεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του. Μὰ πῆς μου λοιπὸν γρήγορα, τί εἶνε.

Ἀλλὰ πρὶν προσθάσῃ νὰ ποικριθῇ ἡ Μαριέττα, ἡ θύρα ἐσπρώχθη ζωηρῶς καὶ εἰσώρμησεν ἕνας ὠραῖος ἄσπρος σκύλος, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε σκιρτῶν πλησίον τοῦ Ἀνδρῆκου.

— Εἶνε γιὰ μένα; εἶνε δικός μου; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς κάτωχρος καὶ τὸ ἴσχυόν του χέρι ἐθώπευε τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ ζώου.

— Ἐννοεῖται πῶς εἶνε δικός σου! Τὸν εὗρήκα ἐπὶ δρόμῳ, ἀπέξω ἀπὸ ἕνα παλῆοςπιτοκαμένο, ὅπου ποῖος ἔρει ποτὶ κακὰ παιδιὰ τὸν εἶχαν δέσῃ. Νὰ δὲ πῶς μ' ἐφίλησε ὅταν τοῦ ἔκοψα τὸ σχοινὶ ποῦ τὸν ἐπνίγε! Δὲς καὶ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ εὐχαριστῶ. Ἐπειτα ἔκαμε νὰ με ἀκολουθήσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν εἶχαν κτυπήσῃ καὶ ἦταν ματωμένος, ἔκατάλαβα πῶς θὰ πονοῦσε καὶ τὸν πῆρα ἐπὶ χέρια. Ἔτσι τὸν ἔφερα ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ τὸν χαρίσω. Εἰς εὐχαριστημένους, Ἀνδρῆκε μου;

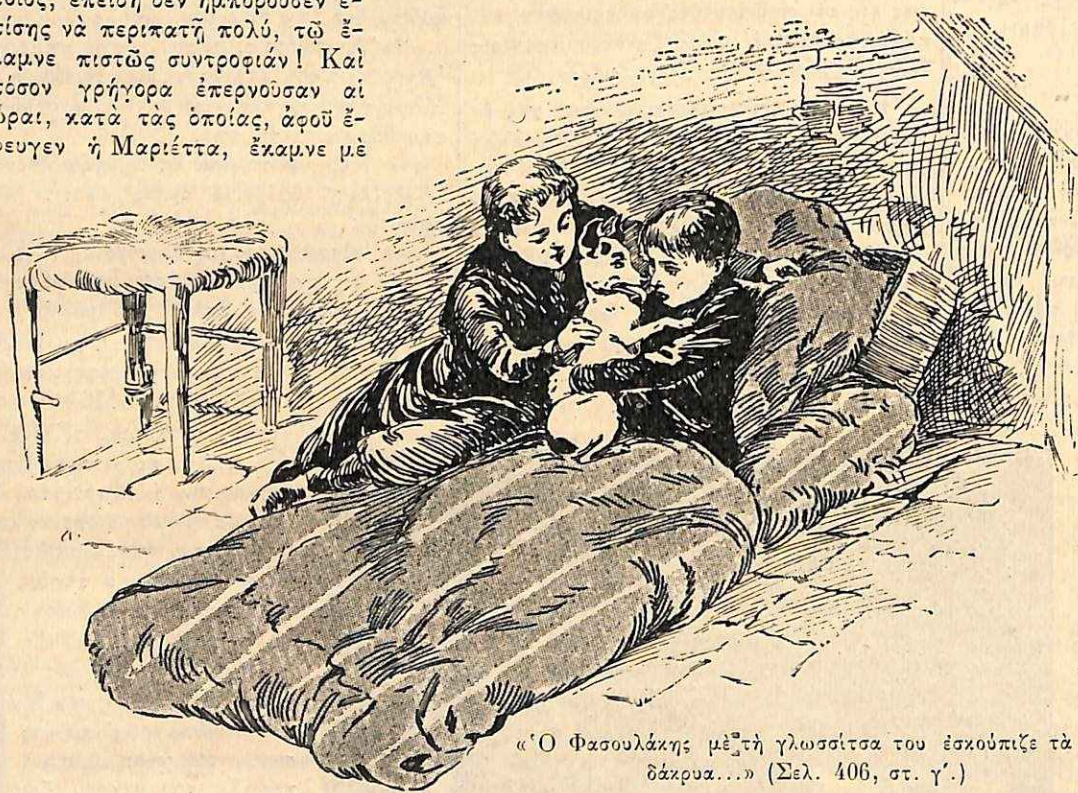

«Εἶνε γιὰ μένα; . . . Εἶνε δικός μου; . . .» (Σελ. 405 στ. γ'.)

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἦτο ὅπως περιττὴ, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνδρίκου, μεταμορφωμένον, ἐμαρτυροῦσε τὴν εὐτυχίαν του. Ὁ σκύλος, κουρασμένος φαίνεται ἀπὸ τοὺς θρήνους καὶ ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ μαρτυρίου του, ἐξηπλώθη πλησίον τῆς στρωμνῆς. Τὸ λεπτὸν καὶ ἐξυπνὸν κεφαλάκι του ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ παιδιοῦ ἐστρεφε κάθε τόσο πρὸς αὐτὸ γλυκεῖς καὶ ἱκετευτικούς ὀφθαλμούς ὡς ἀνθρώπου, ὁ δὲ Ἀνδρῖκος εὗρισκε λέξεις συγκινητικῆς τρυφερότητος διὰ τὸν φίλον αὐτόν, ὁ ὅποιος ἤρχετο νὰ συμμερισθῇ τὴν ἀθλιότητά του...

Μ' ἕνα σύντροφον εἰς τὴν δυστυχίαν, ἡ δυστυχία αὐτὴ δὲν θὰ ἡλαττοῦτο κατὰ τὸ ἥμισυ;

Ὡ, τί ὥραιας ἡμέρας ποὺ ἐπέρασεν ὁ Ἀνδρῖκος μὲ τὸν σκύλον αὐτόν, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσεν ἐπίσης νὰ περιπατῇ πολὺ, τῷ ἔκαμνε πιστῶς συντροφιάν! Καὶ πόσον γρήγορα ἐπερνοῦσαν αἱ ὥραι, κατὰ τὰς ὁποίας, ἀφοῦ ἐφευγεν ἡ Μαριέττα, ἔκαμνε μὲ

«Ὁ Φασουλᾶκης μὲ τὴν γλωσσίσσα του ἐσκουπίζε τὰ δάκρυα...» (Σελ. 406, στ. γ').

τὸν «Φασουλᾶκην» τοῦ μακρὰς καὶ διασκεδαστικῆς συνομιλίας!

Ἡ κυρὰ Φροσύνη εἰς τὴν ἀρχὴν δυσηρεστήθη, ὅταν εἶδε τὸν νέον ἀπρόοπτον ἐνοίκιον.

— Χρὶ! γιὰ σκυλιά εἴμαστε τώρα ἐμεῖς; ἐμουρμούρισε. Δὲ χωροῦσε ὁ πονητικὸς στὴν τρύπα του, κ' ἔσπερνε καὶ κολοῦθες!

Ἐπειτα ὅμως, ἄμα εἶδε τὴν μεγάλην χαράν τοῦ Ἀνδρίκου, συνεκινήθη.

— Τὸ κακόμοιρο, ἐσυλλογίσθη ἡμπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ κανέναν τίποτα; Σοῦ κάνει τόσο λύπη, νὰ τὸν συλλογίζεσαι ὀλομόναχο ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ στὴ σοφίτα! Ἀς ἔχῃ κἂν τὴν συντροφιά τοῦ σκύλου... καὶ μακάρι νὰ ἤθελε νὰ μείνῃ ἐδῶ.

Ὁ σκύλος ἤθελε νὰ μείνῃ πολὺ, ἀλλὰ φεῦ! τὸ ἀναπόφευκτον ἐφθασε μίαν ἡμέραν.

— Ποῦ εἶσαι, Μαριέττα! γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ μιὰ στιγμὴ! ἐφώνασεν ἡ θυρωρὶς τῆς μεγάλης παλαιᾶς οἰκίας πρὸς τὴν μικράν, ἡ ὁποία ἐπέστρεφε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν καθημερινὴν της περιουσίαν. Φαίνεται πῶς ὁ Φασουλᾶκης σὰς ἔχει ἀφεντικά καὶ τὸν γυρεύουν... Ὁ μπάρμπα-Μαθῖς τὰ διάβασε τὸ πρῶτ' ἐστὶ καὶ ἔτσι — μικρὸ, ἄσπρο, μὲ μαύρες βούλες ἐστὶ ράχι καὶ στὴν οὐρά, καὶ μὲ ἀσημένια μεντάλια περασμένη ἐπὶ λαιμοῦ τοῦ μὲ γαλκᾷ. Λοιπόν, δὲν εἶνε ἔτσι ὁ Φασουλᾶκης;

Ἡ Μαριέττα ἐσταμάτησε σατισμένη, ὡς νὰ τῇ ἀνῆγγεῖλε τὴν μεγαλητέραν

τήση. Χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Ἐλθσμένει τὴν λύπην της καὶ δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ μόνον τὴν λύπην ποῦ θὰ ἡσθάνετο ὁ Ἀνδρῖκος χωριζόμενος ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν του σύντροφον.

Ἀργά, πολὺ ἀργά, ἀνῆλθε τὴν στενὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὴν σοφίταν... Ἀνεγνώριζεν ἡ δυστυχὴς μικρούλα, ὅτι ἡ θυρωρὶς εἶχε δίκαιον, ὅτι σήμερ' αὖριον οἱ γονεῖς της θὰ ἐγύριζαν εἰς τὸ σπίτι μεθυσμένοι, καὶ θὰ ἐκτυποῦσαν, θὰ ἐδασάνιζαν καὶ ἐπιτέλους θὰ ἐδιωχναν τὸν Φασουλᾶκην. Ὁλ' αὐτὰ ὅμως τῆς ἐφαίνοντο προτιμώτερα ἐμπρὸς εἰς τὴν λύπην ποῦ ἐμελλε νὰ δοκιμάσῃ ὁ προσφιλεὶς ἀδελφός της.

Ὅσον ἀργὰ καὶ ἂν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ἡ Μαριέττα ἐπιτέλους ἐφθασε, καὶ ὁ Ἀνδρῖκος εὐθὺς ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἐνόησεν, ὅτι κάτι κακὸν ἤρχετο νάναγχειλῃ.

— Μήπως ἐγύρισαν; ἡρώτησε χαμηλοφώνως.

— Ὅχι, ὄχι, ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς ἡ μικρά καὶ ἀνίκανος νὰ συγκρατηθῇ πρὸ τῶν σκιρτημάτων τοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος «ἔκαμνε χαρὲς» διὰ τὴν ἐπιστροφὴν της, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Φασουλᾶκη! Φασουλᾶκη μου! ἐπανελάμβανεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων της πόσο σ' ἀγαπῶ καὶ πόσο λυπᾶμαι!.. Φασουλᾶκη μου! Νὰ σὲ δώσω πίσω; Ἀδύνατο!..

Ὁ Ἀνδρῖκος, μαντεύσας ἀπὸ τὰς ἐπιφωνήσεις αὐτὰς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐφάνη ἀκόμη περισσότερον λυπημένος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του. Αἱ χεῖρές του, περιβάλλουσιν μὲ ἀπελπισίαν

τὸν λαιμὸν τοῦ σκύλου, ἀπετέλουν ἐχθρῶμα ἀπόρητον.

— Νὰ δώσω πίσω τὸ Φασουλᾶκην; ἔλεγε. Ποτέ! ποτέ!...

Καὶ ὡς νὰ εἶχε συναισθησιν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης των, ὁ Φασουλᾶκης μὲ τὴν γλωσσίσσαν του ἐσκουπίζε τὰ δάκρυα, πότε δεξιᾷ, πότε ἀριστερᾷ, προσπαθῶν, ὅπως ἤξευρε καὶ ἤμποροῦσε, νὰ παρηγορήσῃ τοὺς φίλους του.

Αἱ μεγάλαι λύπαι κατευνάζονται ὅπως αἱ μεγάλαι τρικυμῖαι. Καὶ ἀφοῦ ἔγινε γαλήνη, ἡ Μαριέττα διηγήθη εἰς τὸν ἀδελφὸν της ὅσα τῆς εἶχεν εἰπῇ κάτω ἡ θυρωρὶς.

— Καὶ ποῖος θὰ μάθῃ τώρα πῶς τὸ ἦρρε ἐσὺ! εἶπεν ὁ μικρός, ἀρπάζων οἰνοεῖ σανίδα σωτηρίας.

— Κανείς, βέβαια, ἀπεκρίθη ἡ Μαριέττα τῶρα ὅμως ποῦ ξέρω πῶς ἔχει ἀφεντικά, δὲν θὰ τολμῆσω νὰ τὸν κρατήσω.

— Ὅμως, Μαριέττα, ἡμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε αὐτὸς ὁ σκύλος ποῦ ζητοῦνε. Ἐπειτα, ἡμπορεῖ ποτε νὰ τὸν ἀγαποῦνε, ὅσο τὸν ἀγαποῦμε ἡμεῖς;

— Αὐτὸ ναί, εἶνε ἀλήθεια. Φαντάσου ὅμως πόσο θὰ λυπούμαστε, ἂν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τὸν ἐκτυποῦσαν ἢ τὸν ἐδιώχναν. Ἐπειτα ἡ πορτίερίσσα μοῦ εἶπε, πῶς ἔχουν ὑποσχεθῇ ἀμοιβὴν γιὰ ὅποιον τοὺς τὸν πᾶν. Ἴσως, μ' αὐτὰ τὰ λεπτά, θὰ μπόρουσα νὰ σοῦ ἀγοράσω κανένα πρᾶγμα ἀκόμη πῶς εὐμορφο.

— Σὰν τὸ Φασουλᾶκην μου ποτὲ δὲ θὰ εἶνε! τὸ φίλο μου! τὸ θησαυρούλη μου! ἐπανελάμβανεν ὁ Ἀνδρῖκος χύμων νὰ δάκρυα. Καλλίτερα νὰ μὴ μοῦ τὸν ἐφερνε, νὰ μὴ τὸν ἐγνώριζα!... Ὅθι πεθάνω ἀπὸ τὴν λύπη, ἂν τὸν χάσω.

Μὲ ὅλην τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἀδελφου της, ἐνθαρρυνόμενη ὑπὸ τῆς κυρὰ Φροσύνης, ἡ Μαριέττα μόλις ἔφαγε τὴν σούπαν της, ἐπῆρε τὸ κακόμοιρο τὸ σκυλάκι, ἀπαρηγόρητον καὶ αὐτὸ διότι ἐφευγεν ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου, ἀντὶ πλούτου καὶ ἀνέσεως, εἶχεν εὖρη τόσῃ ἀγάπην!

Ἡ διεύθυνσις, τὴν ὁποίαν ἐδίδεν ἡ ἐφημερίς, ἦτο μακράν, πολὺ μακράν. Ἐπανειλημμένως ἡ Μαριέττα ἠγαγασθῇ νὰ καθίσῃ ἀπὸ τὴν κούρασιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Φασουλᾶκης ὁ ἴδιος ἔσπερνε τὸ πόδι του καὶ δὲν ἐφαίνετο διόλου βιαστικός νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου...

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΙΑΤΡΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΧΩ, βήχω... Ἐχω ἱμφλουέντζαν, πονοκέφαλον καὶ... ἰδιοτροπίας. Ὅλα μ' ἐνοχλοῦν, ὅλα μὲ πειράζουν, γίνονται νευρικός καὶ τὰ βάζω μὲ τὰ ὅσα... ἰατρικά.

— Πιὲ τὸ χαμομήλι σου!

— Δὲ θέλω!

— Εἶνε ὥρα νὰ πάρῃς τὸ κινίνο!...

— Δὲ θὰ πάρω ἄλλο!

— Ὁ γιαντρός εἶπε μπιτολίλλες ἐστὶ πόδια!

— Νὰ μὴ μὲ σκοτίζῃ!

Ἡ ἀγαπητὴ μου νοσοκόμος χάνει τὴν ὑπομονήν:

— Οὐφ! μοῦ λέγει: σὰ μωρὸ παιδί κανείς!

Καὶ μὲ ἀφίνει μόνον.

Γελῶ... ἀπὸ μέσα μου. Ἀλήθεια κἂν σὰν μωρὸ παιδί... Κ' ἐνοχλοῦμαι τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, τίς μικρὲς μου ἀρρώστειες καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἔκανα ὁσάκις ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ κανὲν ἰατρικόν... πικρόν.

Καὶ ὅμως σπανίως μοῦ ἐδίδαν πικρὰ ἰατρικά. Συνήθως ἦσαν γλυκύτατα. Κάτι σιρόπια ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον, κάτι παστιλίες, κάτι «ἀφεψήματα» μολόχας, τίλλιου ἢ τριανταφύλλου μὲ πολλὴ πολλὴ ζάχαρι... Ἀλλὰ οἱ μυρωδιές των, ὦ, ἦταν ἀνυπόφορες. Καὶ ἡ ἰδιοτροπία μου— ἰδιοτροπία παιδιοῦ ἀρρώστου— ἐπίσης. Τί νοθεσίας, τί παρακάλια, τί τάρματα ποῦ μοῦ ἔκαμνε ἡ μητέρα μου! Τίποτε! Ἀνοίγε, θυμοῦμαι, τὰ συρτάρια της καὶ μοῦ ἐγέμιζε τὸ κρεβάτι μ' ἕνα σωρὸ κομψά, στιλπνά καὶ ὥραια πρᾶγματα ἀπὸ τὰ «παιχνίδια της». Καθρεπτάκια, κασσετίνες, μενταλίον μὲ φωτογραφίες, βεντάγιες, κ' ἕνα παλὸ ρολόγι, χαλασμένο. Ἀν ἐπαίρνα τὸ γιαντινὸ, ὅθι μοῦ τᾶρνε νὰ τὰ παίξω ὅσο θέλω... Τίποτε ὅμως δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μὲ συγκινήσῃ, νὰ μὲ κάμῃ νὰ νικήσω τὴν ἀηδίαν τῆς μολόχας. Ἐδίσταζα ὀλίγον, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ἐπιτέλους ἐθυσίαζα τὰ παιχνίδια.

— Πάρ' τα, ἔλεγε ἐστὶν ἡ μητέρα μου, δὲν παίρνεις τίποτα.

Τότε ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ιδέαν ὅτι ἂν δὲν ἔπαίρνα ἐκεῖνο τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ ζεστόν, θάπέθνησκα, — ἰδέα ὡς ἐπιτοπλεῖστον λαθασμένη, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, — κατέφευγεν εἰς τὸ τελευταῖον στρατήγημα.

— Καλὰ λοιπόν! μοῦ ἔλεγε προσποιουμένη θυμὸν καὶ λύπην! καλὰ! ἀφοῦ δὲν παίρνης τίποτα, κ' ἐγὼ θὰ φύγω. Ὅθι πάω στὴν Πόλι! Ὅθι σὰφίσω! Γεώργη, πῆγαινε γρήγορ' ἀπάνω νὰ μοῦ φέρῃς τὸ καλὸ μου τὸ φουστάνι!

Ὁ Γεώργης, ὁ μικρὸς ὑπηρετῆς, τὸν ὁποῖον, φαίνεται, δισκεδάσεν ὑπερβολικὰ αὐτὴ ἡ φάρσα, ἔτρεχεν ἑλοπρόθυμος ἐπάνω, καὶ μετ' ὀλίγον κατέβαζε τὸ «καλὸ φουστάνι» τῆς μητέρας μου. Ἐ, ὅταν ἔβλεπα πᾶν καὶ τὸ φουστάνι, ἔλεγ' ἀπὸ μέσα μου: «Πᾶσι, τελείωσαν τὰ ψέμματα, θὰ τὸ φορέσῃ καὶ θὰ μοῦ φύγῃ! Ὅθι πάῃ ἐστὶν ἡ Πόλι, ὅπου εἶνε ἡ γιαντρία καὶ οἱ θεοὶ, καὶ μένα θὰ μὰφισῃ...» Καὶ ἐπειδὴ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἐννοοῦσα νὰ χάσω τὴν μητέρα μου, ἀπεράσισα— καὶ γρήγορα μάλιστα, τί νὰ γίνῃ!..— νὰ πάρω τὴν μολόχα:

— Καλὰ, καλὰ, μὴ φεύγῃς... Φέρ' το δῶ, τὸ πίνω.

— Ἐτσι ντέ, γιὰ σου, νὰ εἶσαι καλὸ παιδί... μοῦ ἀπαντοῦσεν ἡ μαμμά, ἐνῶ ὁ πονηρὸς Γεώργης κρυφογελοῦσε.

Ἐκ τῶν δύο, βλέπετε, προκειμένων κακῶν, ἡ μολόχα μοῦ ἐφαίνετο τότε τὸ «μὴ χεῖρο». Καὶ μήπως δὲν ἦτο πραγματικῶς; Διότι, ἂν δὲν ἐκινδύνευα νὰ στερηθῶ τὴν μητέρα μου, ἐκινδύνευα ὅμως νάρρωσθῃς περισσότερον. Μία μικρά, παροδικὴ ἀηδία θὰ μ' ἐπροφύλαττεν ἀπὸ πολὺ μεγαλητέρας καὶ σοβαρωτέρας ἴσως ἐνοχλήσεις.

Καὶ αὐτὸ ἀκριδῶς, πρὶν καταφύγῃ εἰς τὸ τελευταῖον στρατήγημα, ἡ καίμην ἡ μητέρα ἐπροσπαθοῦσε νὰ μοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσω. Ἀλλ' ἀκούουν λόγια, ἐννοοῦν ἀπὸ λογικὴν τὰ παιδιὰ; Δὲν ἐπίστευα πῶς ἤμπορούσε νάρρωσθῃς χειρότερα καὶ ἴσως νάποθάνω— ἐπιτέλους πιθανόν, — ἐπίστευα ὅμως πῶς ἤμπορούσε νὰ φορέσῃ τὸ καλὸ της φουστάνι ἡ μητέρα μου καὶ νὰ μοῦ φύγῃ ἔξαφνα ἐστὶν Πόλι!

Μὲ αὐτὰς τὰς παιδικὰς ἀναμνήσεις ἐγελοῦσα μόνος μου προχθές, ποῦ ἤμουν ἀρρωστος ἀπὸ ἱμφλουέντζαν καὶ ἔκαμνα πάλιν «σὰ μωρὸ»... Εἶνε ἕνα ζήτημα καὶ αὐτὸ τῶν ἰατρικῶν. Πόσοι καὶ πόσοι, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη περάσουν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐξακολοῦθουν νὰ τάντιπαθοῦν καὶ νὰ τὰ βαρύνονται! Εἰς τὴν ἡλικίαν σας μάλιστα, ξεύρω πολλοὺς ποῦ μὲ μεγάλην δυσκολίαν τὰ παίρνουν. Δὲν μοῦ φαίνεται λογικὴ αὕτη ἡ ἰδιοτροπία, — καὶ ὅς τὴν ἔχω κάποτε κ' ἐγώ. Δὲν ἀρνόμαι, ὅτι ἡ φύσις, ἡ καλὴ κρᾶσις καὶ προπάντων ἡ θέλησις, ἰατροῦν ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰ ἰατρικά. Ἀλλὰ χρειάζονται καὶ αὐτά. Ὑποδοχὸν τὸ ἔργον τῆς φύσεως. Καὶ ὑπάρχουν μάλιστα περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ βοήθεια αὐτὴ εἶνε ἀπαραίτητος.

Σὰς ἀσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΜΕΤΑΞΕΟΣΚΩΛΗΚΑΣ

Ἡ νυφούλα ἀσπροντυμένη Μέσ' στοῦ Ἀπρίλη τὴν ἀγκάλῃ, Καὶ ἡ Γαλήνη ἡ ροδισμένη Μέσ' στοῦ κόλπου τὸ κρουστάλλι!

Γῆς καὶ Πέλαου ὅλα τὰ μάγια, Καὶ τὰ οὐράνια τὰ γαλάζια, Καὶ κορφές βουνῶν καὶ πλάγια Μὲ ρουμπίνια καὶ τοπάζια!

Καὶ τοῦ κρῖνου τὰ βελούδα, Καὶ τὰ φούλια καὶ οἱ λαλῆδες Μελισσάκι, πεταλούδα, Ρόδο, γκιουλὶ, μενεξέδες!

Ὅσ' ἀνθοῦν, ὅσα πετοῦνε, Καὶ ἡ βαρκούλα ποῦ θαράξῃ, Λές, στὸν Κόσμον πρὶν φανοῦνε Ντύνονται ὅλα στὸ μετᾶξ!

Μὰ ἡ χρυσοὶ τους ἡ Μανούλα, Τόσο πλούσια που ὅλα ντύνει, Ταπεινὴ πεταλούδουλα Τὴν ψυχὴ της στάνθη ἀφίνει!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤ. Π. ΖΟΥΡΑΣ

Βραβεύθηκε υπό το ψευδώνυμον

Πίσις-Παρίς

Είς τὸν 111ον Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν

Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Ἰδὲ Διάπλαιν 1909, σ. λ. 251]

Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ

Ἡ μαμμά θά λείψῃ σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐφυγε τὸ πρωὶ μαζί μ' ἕνα σωρὸ κυρίουσας καὶ κυρίες, ἕνα μεγάλο ἀμάξι. Ἐνας κύριος ὠδηγοῦσε, καὶ ἕνας ἄλλος σάλπιζε δυνατὰ μὲ μιὰ μεγάλη σάλπιγγα. Ἀ! ἦταν πολὺ εὐμορφα.

Ὁ μικρὸς Τάκης φυσικὰ ἔμεινε στὸ σπίτι. Εἶνε πολὺ μικρὸς καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε μαζί μὲ τὴν Ἀγγίδια δασκάλα του, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσαν νά'λθῃ νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Ὁ Τάκης προτιμοῦσε βέβαια τὴ Σταμάτα, τὴ μικρὴ δουλίτσα, ποὺ εἶνε τόσο καλὴ γι' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἐρώτησαν τὴν γνώμη του...

Ἡ Μίς κάθεται σ' ἕνα θρανίον, στὸ βάθος τοῦ κήπου καὶ διαβάζει ἕνα Ἀγγλικὸ βιβλίο. Φορεῖ τὰ γυαλιά της ἐπάνω στὴν μεγάλην ἐπιδηλητικὴ μύτη της, καὶ ἐνῶ διαβάζει, οὕτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου της δὲν κουνιέται: Γυρίζει τὰ φυλλὰ μὲ μιὰ κανονικότητα αὐτομάτου.

Ὁ Τάκης δοκίμασε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, νὰ κάμῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ κανένα ὅμως δὲν εὐχαριστήθη. Στὸ τέλος πηγαίνει στὸ μικρὸ περιβόλι τοῦ, ἐκεῖ στὴ γωνία, διὰ νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ μιὰ φορὰ... Τί ἀκατάστατο αὐτὸ τὸ περιβόλι! Κάτι χαλίγια, κάτι ξερὲς

φλούδες, κάτι χορταράκια κίτρινα καὶ ξερὰ, καὶ κομμάτια ξύλα σκορπισμένα 'δῶ κι' ἐκεῖ, τοῦ δίνουν μιὰν εἴδη καὶ τόσο εὐχάριστη. Καὶ πάλιν ὅμως εἶνε ἀρκετὰ εὐμορφοῦ μιὰ χαριτωμένη τριανταφυλλιά, φυτωμένη στὴ μέση, τὸ στολίζει.

Τὴν τριανταφυλλίαν αὐτὴν δὲν τὴν ἔσπειρε ὁ Τάκης, μὰ πάλιν εἶνε πολὺ εὐμορφοῦ καμμιὰ φορὰ βγάζει καὶ ρόδα. Καὶ ἴσα-ἴσα σήμερα ἔχει ἕνα ἐλάνοιχτο. Ὁ Τάκης τὸ κοιτάζει καλὰ-καλὰ ἀπὸ παντοῦ μὲ θαυμασμό. Γιατί εἶνε πάρα πολὺ ὠραῖο.

Ἐξαφνα τὰ μάτια του γυρλόνουν καὶ μένουν καρφωμένα ἐπάνω στὸ ρόδο, καὶ ὁ μικρὸς μας στέκει κατακλιννός καὶ μ' ὀρθόθυμο τὸ στόμα.

— Μάνα μου! τ' εἶν' αὐτό; Οὐ! τί ἄσχημο!

Ἐπάνω στὸ ρόδο τὸ θελκτικόν, ἕνας σάλιαγκας, ποὺ περπατεῖ, ἕνας πρόστυχος σάλιαγκας, ποὺ ἀφίνει πίσω του κάτι ἀχνάρια ἀπὸ σάλιο.

Γυρνᾷ τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, μαζεύει καὶ ξαναβγάζει τὰ κέρατά του... Δὲν ντρέπεται, ἀλήθεια, καθόλου.

Ὁ Τάκης τὸν κοιτάζει καλὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα φωνάζει μὲ φωνὴ δυνατὴ:

— Μίς, Μίς! ἔλατε νὰ ἰδῇτε!..

Ἡ Μίς σηκώνει τὴ μεγάλην μύτη της μὲ τὰ ματογυῖα ἀπὸ τὸ βιβλίο, τὸ βάζει κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη της καὶ μὲ τέσσαρα βήματα βρίσκεται κοντὰ στὸν Τάκη.

— Τί τρέχει;

Αὐτὸς τῆς δείχνει μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ ζωῦφιον. Πῶς τὰ σιχαίνεται αὐτά!..

Ἡ Μίς κατεβάζει τὸ βλέμμα της στὸ μέρος ποὺ δείχνει ὁ Τάκης.

— Εἶνε κοιλίας.

Τώρα δὲν περιμένει νὰ τὸ μάθῃ ὁ Τάκης.

— Δύνασθε νὰ καταστρέψετε τὸ μαλάκιον τοῦτο, εἶνε ἐπιδαβὲς εἰς τὴν βλάστησιν.

Ὁ Τάκης εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ τοῦ ἐδίδαν αὐτὴν τὴν ἄδειαν, διστάζει ὅμως καὶ σιχαίνεται νὰ ἐγγίσῃ τὸ ζωῦφιον!

— Δὲν θέλετε, Μίς, νὰ τὸ πάρετε σεῖς;

Ἐκεῖνη τὸν κυττάζει αὐστηρά.

— Διατί νὰ τὸ πάρω ἐγὼ καὶ ὄχι σεῖς; Εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς τὸ κτήμα σας, σεῖς πρέπει νὰ φυλάξετε τὰ κτήματά σας.

Ὁ Τάκης ἀναστενάζει. Ἐξέρει ὅτι ὅσαν ἡ Μίς πῇ κάτι τι, εἶνε περιττὸν νὰ ἐναντιωθῇ. Ἀπλόνει τὸ χέρι του... πάλιν τὸ τραβᾷ πίσω... Τέλος βάζει τὸ δάκτυλό του ἐπάνω στὸ καύκαλο. Τί τύχη! ὁ σάλιαγκας ροβήθηκε. Νά, ζάρωσεν ὁ λάκκος στὸ βάθος τοῦ σπι-

τιοῦ του. Τίποτε πιά δὲν φαίνεται, καὶ ὁ Τάκης ἀνασαινεῖ ἐλεύθερα. Ἀς εἶνε ὅμως, δὲν ἀγαπᾷ καθόλου, μὰ καθόλου αὐτὰ τὰ ζωῦφια.

Τί νὰ τὸν κάμῃ τώρα; Ἀχ! τί καλὴ ἰδέα! Νά, θὰ τὸν πετάξῃ μιὰ πάνω ἀπὸ τὴν φραγὴ, στὴν πλαγινὴ τὴν κήπο τῆς Κυρᾶ-Μαρίας τῆς γειτόνισσας. Καὶ σηκώνει κιόλας τὸ χέρι του...

Ἀλλ' ἡ Μίς τὸν ἐπιασεν «ἐπ' αὐτοφώρῳ» καὶ τοῦ λέγει αὐστηρά:

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζητοῦμεν τὸ ὄφελός μας μὲ ζημίαν τοῦ ἄλλου. Τὸ μαλάκιον αὐτὸ θὰ ἔτρωγε τὰ φυτὰ τῆς γειτόνος. Εἶνε ἄδικον νὰ τὸ ρίψετε ἐκεῖ.

— Μὰ τότε, τί πρέπει νὰ τὸ κάμω; — Καταπατήσατέ το μὲ τὸν πόδα σας!

Ὁ Τάκης παρατηρεῖ τὸν σάλιαγκα τοῦ στενοχωρημένου. Νὰ τὸν πατήσῃ μὲ τὸ πόδι του; Πούφφ! Μονάχα ἡ ἰδέα ὅτι θακούσῃ τὸ καύκαλο νὰ κρακίξῃ καὶ κατόπι θὰ νοιώσῃ κάτω ἀπὸ τὸ παπούτσι του τὰ μαλακὰ κρέατα τοῦ ζωῦφιου, τοῦ ἀναστατόνῃ τὴν ψυχὴ. Κι' ἀνατριχίλα πιάνει τὸ σῶμα του. Δὲν μποροῦσε τάχα νὰ τὸν σκοτώσῃ ἄλλοιότιμα; Ἀν τὸν ἔρριχνε π.χ. μὲ τὸ πηγίδι; Νά, νά, αὐτὸ θὰ ἦταν καλὸτερο.

Καὶ ὁ Τάκης ἐτοιμάζεται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του.

Καὶ ὅμως... δὲν εἶνε εὐχαριστημένος. Μία ἰδέα τὸν σταματᾷ. Ἐπὶ τέλους δὲν ἔκαμε καὶ κανένα μεγάλο κακὸ αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ σάλιαγκας. Δὲν εἶνε κρῖμα νὰ τὸν σκοτώσῃ ἔτσι τὸν φτωχόν;

Τί ἔκαμε; Περπατοῦσε ἡσυχὰ ἡσυχὰ, καὶ θάταν ἴσως εὐχαριστημένος νὰ κάμῃ τὸ μικρὸ του γῦρο καὶ τὸ γεῦμά του ἐπάνω στὴν εὐμορφὴ ροδωνιά, ἔτσι στὸν καλὸ τὸν ἥλιο.

Νά, μὰ τὴν κατέστρεψε, καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ γιατί νὰ τιμωρηθῇ; Πρέπει καὶ νὰ φάγῃ κι' αὐτός. Καὶ τρώγει ὅ,τι μπορεῖ. Δὲν σκαρφάλλωσεν στὴ ροδωνιά γιὰ νὰ τὴν χαλάσῃ ἔτσι ἀπὸ κακία, ἀλλὰ γιατί πεινοῦσε, γιατί εἶχε τὴν ἀνάγκη τῆς νὰ ζήσῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσουμε γι' αὐτό;

Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν σκοτώνουν τὰ βώδια καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ μοσχάρια καὶ τὰ γαλάκια τὰ φτωχὰ, ποὺ φωνάζουν τόσο λυπητερά, καὶ τὰ εὐμορφα πουλιά τοῦ δάσους, ποὺ σφυρίζουν τόσο χαρούμενα τραγουδάκια; Ἀλλὰ εἶνε πολὺ περισσότερο συμπαθητικὰ ἀπὸ ἕνα σάλιαγκα καὶ δὲν εἶνε πῶς κακὰ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ὅμως τὰ σκοτώνουν. Λοιπὸν...

Ὁ Τάκης σηκώνει τὸ χέρι νὰ πετάξῃ τὸν σάλιαγκα... ἀλλὰ τὸ ξαναφέρει πίσω ἡσυχὰ-ἡσυχὰ. Καὶ τὰ δάκτυλά του κρατοῦν ἀκόμα τὸ καύκαλο...

Ναί, εἶν' ἀλήθεια, τὰ σκοτώνουν ὅλα αὐτὰ τὰ ζωῦφια. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ φάγουν, γιατί εἶνε ἀνάγκη. Εἰδεμὴ εἶνε πολὺ κακὸ. Ὁ Τάκης θυμᾶται, ὅτι μιὰ φορὰ ὁ παπάκης τράβηξε τ' αὐτὰ ἐνὸς μάγκα ποὺ εἶχε σκοτώσῃ μὲ πέτρες ἕνα φτωχὸ πουλάκι. Ἦταν πολὺ θυμωμένος τότε ὁ μπαμπᾶς. Καὶ ὅμως τὰ πουλάκια τσίμπουν καὶ χαλοῦν τὰ ἐπωρικά, τὰ βώδια καὶ τὰ πρόβατα τρώγουν τὰ χόρτα καὶ καταστρέφουν τὰ εὐμορφα λουλούδια. Νά, προχθὲς ἀκόμα, ὁ Τάκης εἶδε μὲ τὰ μάτια του μιὰν ἀγελάδα ποὺ ξεριζώσε μὲ μιὰ μονάχα δαγκωματιά, καμμιὰ σαρανταριά λευκὲς μαργαρίτες. Ἀν τὴν σκότοναν ὅμως γιὰ τόσο πρᾶγμα, θάταν πολὺ ἄδικο καὶ γελοῖο. Ἐ! κι' αὐτὸς ὁ κακομοῖρος ὁ σάλιαγκας δὲν ἔφταιξε περισσότερο τῆς...

Ὁ Τάκης μὲ τὸν κόπο ποὺ βάζει νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του ὅχι καὶ τόσο καλὰ. Καὶ ὅταν νὰ τοῦ ἔρχεται ἔρεξι νὰ κλάψῃ. Τοῦ φαίνεται τώρα, ὅτι θὰ κάμῃ μεγάλη ἀμαρτία νὰ θυσιάσῃ τὸν σάλιαγκα στὸν θυμὸ του. Μὰ πάλιν... ὅχι δὲν μπορεῖ νὰ φύσῃ ἔτσι τὸν τῶν του νὰ χαλάσουν καὶ ν' ἀσχημίσουν ἀπ' αὐτὰ τὰ σιχαμερὰ ζωῦφια.

Τί νὰ κάμῃ; τί νὰ κάμῃ; Καὶ βασιάνει τὸ μικρὸ κεφαλάκι του.

Ἰδέες ἀκανόνιστες καὶ ἀπροσδιόριστες χαράζουν μὲς στὸ μυαλό του. Ἀδικο καὶ κακὸ εἶνε νὰ σκοτώσῃ ἕνα πρόβατο. Μὰ ὅταν εἶνε γιὰ νὰ τὸ φᾶς, δὲν εἶνε καθόλου κακὸ. Εἶνε κακὸ νὰ σκοτώσῃ ἕνα σάλιαγκα ἀλλὰ...

Κυττάζει τὸ ζωῦ μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ ἀκίνητα ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ὅχι στ' ἀλήθεια, δὲν εἶνε πρᾶγμα γιὰ νὰ γίνῃ... Ἡ Μίς ἀπὸ μακριὰ τὸν κυττάζει μ' ἕνα ὄφρος κάπως περιποιητικόν. Ἐθεσε τὸ βιβλίο ἐπάνω στὰ γόνατά της. Τ' ἀνασηκωμένα χεῖλη της ξεσκεπάζουν κάτι δόντια ποὺ μοιάζουν σὰν συντρίμια παλῆου δόμινου, ἐνῶ χαμογελᾷ μὲ τὴν στενοχωρία τοῦ Τάκη. Πῶς θὰ τελειώσῃ ἄρα γε;

Ἐξαφνα τινάζεται ἀπάνω σὰν νὰ τὴν τσίμπησαν κάπου μὲ βελόνα. Βάζει μιὰ φωνὴ στριγγή, ἀφίνει νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ πολυτίμο βιβλίο καὶ ὀρμᾷ...

Τί ἔγινε; Τίποτε! Μ' ἕνα κίνημα σταθερὸ, γοργὸ κι' ἀφάνταστο, ὁ Τάκης ἔχωσε τὸν σάλιαγκα στὸ βάθος τοῦ λάρυγγος του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ... τὸν κατάπιε!

— ὦ! Τάκη!! for shame! τί ντροπὴ! πῶς εἰμπορεῖτε;... Τί δύσπεπτον... naughty boy! κακόπαιδο!... τί φρίκη!

Συλλαβαὶ ταραγμέναι καὶ πολὺγλωσσοι βγαίνουν καὶ συγκρούονται στὰ χεῖλη της.

Ἀλλ' ὁ Τάκης ἡσυχὸς ἀφίνει νὰ πε-

ράσῃ ἡ μπόρα. Περισσότερο τὸν μέλει κεῖνον γιὰ ὅ,τι γίνεται μέσα του. Εἶνε λιγάκι ἀνήσυχος γιὰ τὸ στομάχι του: γουργουρίζει παραξένα. Χωρὶς ἄλλο ὁ σάλιαγκας περιπατεῖ 'κεῖ μέσα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν τρομάζει πολὺ.

Ἀλλὰ, πᾶσι, ἐτελείωσε. Τώρα πιά θὰ χώνεψε. Καὶ ὁ Τάκης ξαναγυρνᾷ στὸν κήπο του. Κοιτάζει τὸ ρόδο μὲ διπλὴ τώρα τρυφερότητα, καὶ εἶνε ὑπερήφανος ποὺ προφύλαξε τὴν εὐμορφίαν του, χωρὶς ἀνῶφελα νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴ τοῦ πρόστυχου πειράκτου του.

(André Lichtenberger)

Μετάφρασις Σ. Μ.

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΖΑΡΙΑ ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΑΥΓΑ

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἶνε ἡ τελειοποίησις ἐνὸς ἀστείου, τὸ ὁποῖον γίνεται κάποτε εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τραπέζια. Προσφέρονται εἰς τὸν συνδαιτυμόνα μας μιὰν αὐγοθήκην (κοκοτιέραν), ἡ ὁποία, ἀντὶ αὐτοῦ, περιέχει μόνον ἕν κέλυφος ἄδειον, καὶ γελῶμεν μὲ τὴν ἐκπληξίν

του ὅταν τὸ σπάξῃ ἀνύποπτος κ' εὐρίσκει μέσα αἶρα φρέσκον.

Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ— καὶ ἡ διασκέδασίς μας—θα εἶνε φυσικὰ μεγαλητέρα, ἂν ἀντὶ αἵματος εὐρῆς ἔξαφνα μέσα εἰς τὸ αὐγὸν κανένα ἀλλόκοτον κεφάλι, ἢ κανένα διαβολάκι, ἢ κανένα ἄνθος, ὡς αὐτά, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα μας.

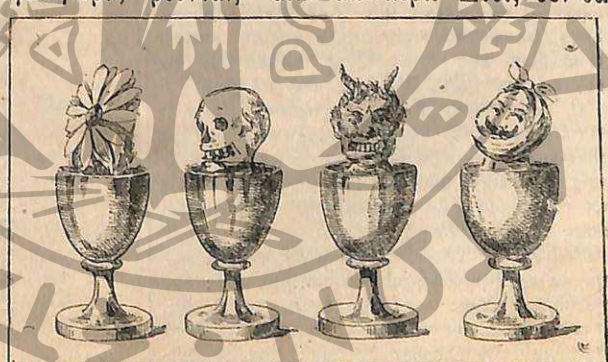
Πρὸς τοῦτο ἡ αὐγοθήκη πρέπει νὰ παρασκευασθῇ ἐκ τῶν προτέρων μ' εὐφρίαν καὶ τέχνην, ἡ ὁποία θὰ εἶνε... ὅλη ἰδική σας. Διότι μόνον σας θὰ κατασκευάσετε

τὸ κεφαλάκι, τὸ ἀνθρωπάκι ἢ τὸ διαβολάκι. Εἴτε ἀπὸ ψῡγαν ψωμιού, εἴτε ἀπὸ λευκὸν κερί, τὸ ὁποῖον πλάττετε μὲ τὰ δάκτυλά, εἴτε ἀπὸ κάστανον, τὸ ὁποῖον σμιλεῦσθε μὲ τὸ σουγιάδακι σας, εἴτε ἀπὸ ξηρὸν καρότον κτλ. κτλ. Ὡς συμπλήρωμα τῆς μορφῆς, εἰμποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύουν ξεφτίδια μεταξωτῆς κορδέλας διὰ μαλλιὰ, γένεια ἢ μουστάκια,—κεφάλια μαύρων καρφισμένων, τὰ ὁποῖα γίνονται φοβερά μάτια,—μικρὰ φαρυκίσκαλα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλονται εἰς φοβερά δόντια διαβόλου, κτλ. κτλ. Τὸ οὕτω τελειωμένον κατασκευασμά σας τοποθετεῖτε ὀρθιον μέσα εἰς τὴν αὐγοθήκην, καὶ τὸ σκεπάσετε μὲ τὸ κέλυφος ἐνὸς φαγωμένου αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ σπάσῃ καὶ θὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

Ἀν δὲν θέλετε τώρα νὰ κοπιᾶσετε ἢ δὲν εἰξεύρετε νὰ κατασκευάσετε μόνοι σας κεφαλάκια, εἰμπορεῖτε νὰ βάλετε μέσα μικροσκοπικὰ κουκλάκια ἀπὸ πορσελάνην, μικρὰ ξύλινα ζωάκια ἀπὸ καμμιὰν Κίβωτον τοῦ Νῶε, τεχνητὰ ἀνθάρια ἀπὸ κανένα παλῆο καπέλο τῆς ἀδελφῆς σας, καὶ χίλια-δου ἄλλα μικροπράγματα, κατὰ τὸ γούστον καὶ τὰ μέγεθος καθενός.

Διὰ νὰ εἶνε δὲ διαρκὴς τὰ μαγικά σας αὐγά ἢ καλλίτερα αἱ μαγικαὶ αὐγοθήκαι, εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε μιὰν μικρὰν συλλογὴν ὡς ἐξῆς: Νὰγοράσετε πέντε-ἕξ αὐγοθήκας, δέκα λεπτά τὴν μιάν, καὶ νὰ προμηθευθῇτε ἀκόμη πέντε λεπτῶν γύψον. Τὸν κάμνετε πολλὸν καὶ γεμίζετε μὲ αὐτὸν τὰς αὐγοθήκας ἕως τὴν μέσην· πρὶν δὲ ξηραθῇ, φυτεύετε μέσα εἰς τὸν γύψον τὰ ἀνθρωπάκια σας, τὰ ὁποῖα στέκονται οὕτω στερεωτάτα. Ἀλ-

λά διὰ διαρκὴς αὐγά, τὰ ἀνθρωπάκια δὲν πρέπει νὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ κάστανον ἢ καρότα,—διότι ὀλίγον διατηροῦνται,—ἀλλ' ἀπὸ κερί. Ἐτσι, δὲν θὰ

Φλάμπουρο της Ἐλευθερίας (βραβεῖον ἔστειλα) Στρατηλάτην της Ἀσίας (ἔλαβα) Ναυαρχὸν τῶν Ἀσιακῶν (ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Πνοὴν Ψυχορραγούντος Ἀγγέλου (ὡραιότατον τὸ ποίημά σου) Ἀδφνὴν τοῦ Πηνειοῦ (ἔστειλα) Ἰδιότροπον Νεάνιδα (φαντάζομαι τὴν ὥρα πού θά περῶς εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ οἰκοτροφεῖον! γράφε μου) Ἀεὶ τὸν τοῦ Ὀλύμπου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Μυροβόλον Ἰον (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Ἡχὴ τῆς Λίμνης (λοιπὸν περιμένω· ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀνάγκη νὰ σπάσης τὸ κεφάλι σου· ἂν ἔλθῃ τίποτα, ἦλθε!...) Ζακυνθινὸν Πανσὲν (διὰ νὰ κρύψῃ κανεὶς τὸ ψευδώνυμόν του, ἔ, μπορεῖ νὰ πῇ καὶ ἓνα ψευματάκι) Βουλγαροκτόνον (ἔχει καλῶς) Ἡ Πατρίς ἐν Κινδύνῳ (βραβεῖον ἔστειλα) Εὐγενὲς Ἰδεῶδες (ὁ κ. Χ. μου ἔγραψε καὶ τοῦ στέλλω τὸ φύλλον του εἰς Μαϊμούλιον) Ράβδον τοῦ Μωϋσέως (ποῦ νὰ θυμῶμαι τώρα! διὰ τὰ Πνευματικὰ Πνεύματα δὲν κρατῶ λογαριασμόν—ναὶ ἔμαθα μὲ χαρὰ μεγάλη πῶς θάσαι φίλος μου καὶ πάλι!) Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἑλπίδα, Γόρδιον Δεσμόν, Νύμφην τοῦ Νείλου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 1 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐσχατιῶν μέχρι τῆς 12 Δεκεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου.

505. Δεξιόγραφος.

Δυὸ νότες ἀπὸ τὰς βυζαντινὰς
Μὲ ἄλλας δυὸ εὐρωπαϊκὰς
Καὶ μ' ἓνα σῖγμα τελικόν,
Μᾶς κάμνουν ζῶν ἱστορικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζυλᾶ Χανούμ

506. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος
Ἄρθρον τὸ δευτέρόν μου,
Τὸ τρίτον μου ἐν σύμφωνον,
Ἐπίρρημα τὸ τέταρτόν μου,
Καὶ Ἄγιος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἰμαι Ζακυνθία

507. Στοιχειόγραφος.

Ἄν μάψις ὅπως εἶμαι,
Μέρος δένδρου θάπαντήσης,
Ἄν τὸν τράχηλόν μου κόψης,
Ἐν ἀγγεῖον θάποκτῇσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόρδου

508. Ἀστήρ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντάρτου

509. Ἐπιγραφὴ.

Ο Δ Α Ο Ε Σ
Ι Π Λ Ρ Ο Ο
Σ Δ Τ Ο Η Τ
Σ Η Π Σ Α Ε
Τ Σ Ρ Τ Ι Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμήχανου Ὀδυσσεῶς

510. Φωνηεντόλιπον.

[γπτ - τς - χθρς - μν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλίου τῆς Ἐρήμου

511—513. Κερυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζῶν.

1. — Ὅσον διδάσκεται τις τόσοι μαθαίνει.
- 2 — Κόρις, Σὺ ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν...
3. — Ἡ βοή τοῦ πολέμου, ἡ κλαγγὴ τῶν ὀπλῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Δημ. Θεοχάρη

514. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖος ἀπὸ τοῦς Βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης
φορεῖ τὸ μεγαλύτερον στέμμα;

Ἐστάλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

515. Γεῖφος.

$$\frac{\text{ὁ μὲν}}{\text{ὁ μὲν}} \quad \text{Κ} :: \frac{\text{βα βα}}{\text{βα βα}} \quad \frac{\text{βίων βίων}}{\text{βίων βίων}} \quad \frac{\text{βα βα}}{\text{βα βα}} \quad \text{τῶν}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίρκης

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζήτω ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Νομίζετε, Μαῦρα Μάρια, ὅτι δύνασθε εὐκόλως νὰ ἀποφεύγετε τὴν διάδοσιν τοῦ ψευδωνύμου σας; περιπαίξουσα;

Ζακυνθινὴς Πανσὲς (Θ, 267)

Συγγαίρομεν τὴν Ἀθηνᾶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά της—καὶ γαίρομεν ἀληθινὰ στῶρατο βράβεμά της.—Βουλγαρομάχος. (Θ, 365)

Στέφανον δόξης στήν ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Υπόσχομαι ὑποστήριξιν εἰς τὴν Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν
Ἡ Πατρίς ἐν Κινδύνῳ (Θ, 367)

Ἀναγνώσατε!! Ἀπέναντι ὠραίου δελταρίου, στέλλω ἐν ξεκαρδιστικώτατον... Εὐρυσθένης Τριανταφυλλίδης, International Collège, Smyrna.—Στείλατε! Θὰ ξεκαρδισθῇτε. (Θ, 368)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τὴν 30 Νοεμβρίου λήγει τὸ 31ον ἔτος τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 32ον. Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων λήγει ἡ συνδρομή, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἐγκαίρως, χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους.

Μὲ τὰ φυλλάδια ταῦτα διανεμόνται συνεχῶς πρὸς τοὺς συνδρομητάς Δελτία ἐγγραφῆς πρὸς συμπλήρωσιν. Ἄλλ' ἡ ἐγγραφή ἢ ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐγγραφῆς δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἄνευ Δελτίου, δι' ἁπλῆς ἐπιστολῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Ἐπ' αὐτῆς δύναται τις νὰ γράψῃ καὶ τὴν παραγγελίαν του, καὶ νὰποφύγῃ τὸν κόπον καὶ τὴν δαπάνην ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς.

Δῶρα ἀξίας ἐν ὄλῳ 1700 δραχμῶν θὰ διανεμηθοῦν κατὰ τὸ ἔτος 1910 εἰς τοὺς συνδρομητάς μας, εἰς πέντε Κληρώσεις. Ἡ Α'. Κληρώσις, ἐξαιρετική, θὰ γίνῃ ἀνυπερθέτως τὴν Α' ἐβδομῶδα τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι θὰ ἔχουν πληρωσὴ συνδρομῆς ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. Ὁ δὲ κληρωθὴσόμενος, εἰς καὶ μόνος, θὰ κερδίσῃ μίαν Λαχειοφόρον Μετοχὴν, ἀξίας δραχμῶν 100.

Μὴ λησμονῇτε τὸ Ξεσπάθωμα πρὸς αὔξησιν καὶ βελτίωσιν τοῦ φύλλου. Ἐὰν τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1910 θὰ εἶνε τὸσον ζωηρόν, ὅσον καὶ τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1908, ἀπᾶς τοῦ μηνὸς θὰ προσφέρωμεν ἐν φύλλον δωδεκασέλιδον.

Ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψει σας τὴν «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν», τὴν μεγάλαν καινοτομίαν τοῦ 1910, τὴν προκηρυχθεῖσαν εἰς τὸ 47ον φυλλάδιον.